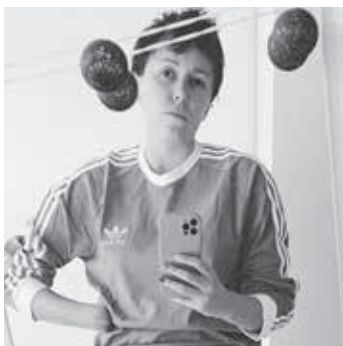

nie
wszyscy
pójdziemy
do raju

Fot. archiwum artystki

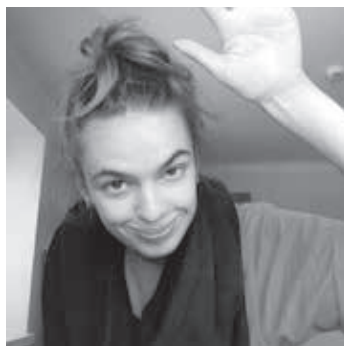
KAROLINA SZCZYPEK

Twórczyni teatralna, dramatopisarka, edukatorka językowa i antydyskryminacyjna. W ramach swojej pracy jako lektorka językowa i edukatorka kultury współpracuje z takimi miejscami, jak: Staromiejski Dom Kultury, Fundacja Feminoteka, Jasna 10/Krytyka Polityczna. W roku akademickim 2018/2019 współtworzyła Kodeks Etyki w Akademii Teatralnej w Warszawie. Od roku prowadzi cykl zajęć kulturalno-językowych dla osób z doświadczeniem uchodźczym i migranckim.

Jest tłumaczką, współpracuje ze Stowarzyszeniem Mova. Pracuje również w stowarzyszeniu Nowe Horyzonty, gdzie od ponad 8 lat zajmuje się edukacją filmową dedykowaną grupom dziecięcym i młodzieżowym w ramach programu Nowe Horyzonty Edukacji Filmowej.

Ukończyła kurs trenerski w Towarzystwie Edukacji Antydyskryminacyjnej oraz warsztaty AKADEMII AKTYWISTEK I AKTYWISTÓW realizowany przez Polską Akcję Humanitarną, które obejmowały m.in.: zagadnienia z zakresu dyskryminacji, pracy z uprzedzeniami i stereotypami.

Jej ulubiona nagroda zawodowa, którą otrzymała, to ta w Konkursie na Sztukę Teatralną dla Dzieci i Młodzieży za tekst „Łapacz chmur”, który porusza wątki związane z depresją osób młodych i rodziców.

Fot. archiwum artystki

ZOCHA SKRZYPULEC

Pisarka, dramaturżka. W bieżącym roku teksty jej autorstwa ukażą się w publikacji książkowej „Viscera: Eight Voices from Poland” nakładem wydawnictwa Litmus Press, w tłumaczeniu Marka Tardiego. W przyszłym roku nakładem wydawnictwa Ha!art wydany zostanie jej debiut książkowy. Teraz zajmuje się dramaturgią spektaklu „Nie wszyscy pójdziemy do raju” na podstawie książki Olgi Górskiej o tym samym tytule, w adaptacji i reżyserii Karoliny Szczypek, na który zaprasza (Zocha zaprasza).

Fot. archiwum artysty

ALIAKSANDR ADAMOV

Urodził się w 1996 roku we wsi Poddubye niedaleko Mohylewa w Białorusi. W 2017 roku ukończył BSU Kultury i Sztuki (specjalista menedżer kultury), w 2018 roku ukończył studia magisterskie na kierunku historia sztuki, a w 2021 – studia podyplomowe na kierunku kulturoznawstwo. Od 2019 roku pracuje przy projektach teatralnych i filmowych jako scenograf. W 2022 roku wyemigrował do Polski. Mieszka i pracuje w Warszawie.

Fot. archiwum artystki

MARIA B. DUDA

Absolwentka School of Form, studiów projektowych na wydziale Uniwersytetu SWPS w Poznaniu, ze specjalizacją projektowanie ubioru. Po ukończeniu szkoły realizowała projekty z pogranicza mody i kostiumu jako stylistka na sesjach zdjęciowych, planach teledysków i przy tworzeniu indywidualnych wizerunków artystów polskiej sceny muzycznej. Obecnie od kilku lat realizuje projekty kostiumowe, współpracowała między innymi z Nowym Teatrem w Warszawie, Teatrem Dramatycznym w Warszawie, Teatrem Wielkim Operą Narodową w Warszawie. Pracuje na planach filmowych, przy projektach teatralnych i komercyjnych.

Fot. archiwum artystki

YANA MAROZ

Artystka intermedialna, urodzona w Białorusi w 1997 roku. Od 2014 roku mieszka i studiuje w Krakowie. Zajmuje się tworzeniem interaktywnych, trójwymiarowych przestrzeni, wizualizacji i grafik 3D. Jest autorką wideo i wizualizacji do spektakli teatralnych, takich jak „Frankenstein” w Teatrze Dramatycznym im. J. Szaniawskiego w Wałbrzychu (2022), „Stany mieszane” w Teatrze Muzycznym Capitol we Wrocławiu (2023), „Karnawał” w Teatrze Nowym im. K. Dejmka w Łodzi (2022), „Utracona cześć Katarzyny W.” w Teatrze Zagłębia w Sosnowcu

▼
(2021) i czytań performatywnych, takich jak „Wygnanie” i „Wielki wybuch” w TR Warszawa oraz „Internat” w Teatrze im. S. Żeromskiego w Kielcach. W 2020 roku została stypendystką Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, a w 2023 roku laureatką programu Ministerstwa Edukacji i Nauki „Perły Nauki”.

Fot. archiwum artysty

BARTOSZ PROSUŁ

Absolwent dBs Music Berlin (teraz Catalyst - Institute for Creative Arts and Technology) swoje rzemiosło miał okazję/przywilej doskonalić w legendarnym Funkhausie. Bliżej związany z ludźmi, z którymi przecięła się jego muzyczna droga, niż z jakimkolwiek konkretnym miejscem. Jako producent, inżynier dźwięku (mix/master/programming/re-

▼
cording creative advising), sound designer, dyrektor kreatywny, wielokrotnie był zapraszany do współpracy z artystami z całego świata poruszającymi się w różnych nurtach.

Wśród swoich inspiracji wymienia twórczość m.in. Oneohtrix Point Never, Laurel Halo, Susumu Yokoty, Lucrecii Dalt i Studio Eksperymentalne Polskiego Radia. Poszukuje oryginalnych tekstur, przeciwstawnych wartości, na pozór odrębnych estetyk przy frywolnym podejściu do formy, idei ponad określoną formułę aranżacji i rozwiązań.

Jako Bartek Prosuł komponował i wciąż komponuje muzykę do spektakli teatralnych. współpracował m.in. z Pawłem Sablikiem – wielokrotnie z nim w roli dramaturga i roli reżysera, m.in. przy spektaklu „Frankenstein” w Teatrze Dramatycznym w Wałbrzychu (2022), Karoliną Szczypek przy spektaklu „La Pasionaria” w Teatrze Współczesnym w Szczecinie (2021), stworzył także muzykę do takich spektakli jak „Czarna skóra, białe maski” w Teatrze im. J. Kochanowskiego w Opolu (2019), „Don Juan” w Teatrze Polskim w Poznaniu (2020), „Serce” w TR Warszawa (2021) oraz „Narodziny wrogości” wystawianego przy okazji Festiwalu Malta w koprodukcji z Teatrem Łaźnia Nowa w Krakowie (2022).

Fot. archiwum artysty

MACIEJ KASZYŃSKI

Reżyser światła, realizator oświetlenia. Współpracował z wieloma polskimi teatrami, m.in. krakowskimi Teatrem Ludowym, Narodowym Starym Teatrem, Łaźnią Nową, Teatrem i. S. Żeromskiego w Kielcach, Teatrem Polskim w Poznaniu, Komuną Warszawa, Akademią Teatralną w Warszawie, Teatrem Studyjnym w Łodzi, Teatrem Rampa w Warszawie.

NIE WSZYSCY PÓJDIEMY DO RAJU

Olga Górska

ADAPTACJA | REŻYSERIA |
Karolina Szczypek

DRAMATURGIA | Zofia Skrzypulec

SCENOGRAFIA |
Aliaksandr Adamov

KOSTIUMY | Maria Duda

WIDEO | Yana Maroz

MUZYKA: Bartosz Prosuł

REŻYSERIA ŚWIATEŁ |
Maciej Kaszyński

ARANŻACJA ZAPACHOWA |
Anna Pyrka, Magdalena Citko

KONSULTACJA Z GRY NA FLECIE |
Jarosław Wanecki

OBSADA:

Dagna Dywicka | N.

Kuba Golla | ŚRODKOWY

Ewelina Gronowska |
DOROTA

Klaudia Janas | BETTY, TYBALT

Oskar Jarzombek | TOMASZ, ADAM

Rafał Kosowski | SZYMON, MARCIN

Aneta Wirzinkiewicz | HANKA

INSPICJENTKA-SUFLERKA |
Kamila Długosz

Książka Olgi Górskiej „Nie wszyscy pójdziemy do raju” została wydana nakładem Wydawnictwa Drzazgi.

auto

Zocha Skrzypulec

koło i dwa koła to daje razem trzy. żeby jechać powinny kręcić się wszystkie.

koła są z sobą w jakiejś relacji, i, w ogóle, zaczynam o nich mówić,

bo wydaje mi się to w miarę zasadnicze, kiedy mówimy o ruchu.

koła, żeby jechać powinny poruszać się w jednym kierunku,

gdyby każde kręciło się w inną stronę, chyba donikąd byśmy nie dojechały.

razem, nie?

na auto składają się koła i kilka siedzeń, okna, korpus. auto ma maskę i wycieraczki.

auta są po to, żeby nimi jeździć, skądś wyjechać, gdzieś dojechać.

nie każdy ma prawo (jazdy), żeby ich używać, ale generalnie są właśnie po to stworzone.

można by się teraz zastanowić nad drogami, nie, nie mam na myśli nawierzchni,

choć to ciekawy temat i kluczowy. inaczej niesie żwirek, inaczej asfalt. jeszcze opady atmosferyczne mają

znaczenie, pogoda. mi tu chodzi raczej o trasy możliwe do przebycia i z nich się rozliczanie. nie, nie mam na myśli

cen benzyny ani kwestii zanieczyszczenia środowiska spalinami. chociaż kwestia zanieczyszczeń jest mi bliska.

dużo o tym myślę, o tym jak i co może wpłynąć na coś innego, bo wiem, że różnie. dużo mikrouszkodzeń

może złożyć się na całkiem potężną dziurę. giga ranę, ała, kuku. no i jeszcze koło jako cena.

ale co wy na to, że mam założenie, że jesteście tego świadomi. że chcecie się poruszyć gdzieś i jest z tym związana

jakaś baza możliwych konsekwencji. wiadomo, że są też takie typu niespodzianka. to jest trochę o tym rozliczaniu,

próbuję to opisać naokoło, bo nie idzie mi *na wprost*.

jak liczyć podróż z punktu A do A, okrężną. volley odbijasz w volley, wycieraczki w volvo (1, 2, 3), takie ściśnięte kółko,

dziwna elipsa czy tam deltoid. koło podróży jak koło fortuny. i kosmos?

że im coś jest dalej, tym dawniej.

auuu to to auto.

Kiedy osoby z danej mniejszości nie są reprezentowane w kulturze i popkulturze, to tak, jakby nie istniały i nie były częścią społeczności. To tworzy iluzję, że cały świat jest grupą domyślną – grupą większościową.

Adekwatna reprezentacja w mediach skłania nas do kwestionowania tego, jak postrzegamy otaczające nas społeczeństwo oraz tego, kim my sami jesteśmy. Uważam, że to jeden z powodów, dla których wiele osób tak opornie podchodzi do większej różnorodności w filmach i serialach: styczność z nią może się okazać dla nas nie lada wyzwaniem – w pewnym sensie burzy przecież nasz dotychczasowy obraz świata.

Przypomnij sobie jakiś serial, film lub bajkę, którą oglądałaś_oglądałeś, dorastając. Jak wpłynęła ona na postrzeganie twojej tożsamości?

Zastanów się – czy twoja przynależność do jakiejś grupy społecznej wpływa na to, jak postrzegasz swoje umiejętności?

To, czy uważamy coś za dyskryminację czy nie, wpływa również na nasze zdrowie psychiczne: samoocenę, emocjonalny dobrostan oraz społeczne relacje. Uczestniczenie w sytuacjach, które zagrażają naszemu obrazowi siebie, gdy mamy świadomość, że sytuacja ta jest spowodowana dyskryminacją, a nie naszymi cechami osobowości, wpływa mniej negatywnie na nasze samopoczucie i wiarę w siebie niż uczestniczenie w sytuacji, w której tej świadomości nie mamy. Im bardziej jasne są dla nas przesłanki na temat tego, że czyjeś zachowanie było uprzedzone, tym bardziej chronimy naszą samoocenę i tym mniej obwiniamy siebie za daną sytuację.

Pomyśl o sytuacji, w której nie zachowałeś_aś się asertywnie. Czy teraz potrafisz sformułować asertywny komunikat, który byłby wtedy odpowiedni?

Odpowiedz sobie na pytanie, czy stawianie granic przychodzi ci z łatwością, czy masz w tym obszarze trud-

Ja + system

Uważam, że to jeden z powodów, dla których wiele osób tak opornie podchodzi do większej różnorodności w filmach i serialach: styczność z nią może się okazać dla nas nie lada wyzwaniem – w pewnym sensie burzy przecież nasz dotychczasowy obraz świata.

ności. Czy możesz przypomnieć sobie sytuację, w której chciałaś_eś postawić granicę, ale tego nie zrobiłaś_aś?

Spróbuj przypomnieć sobie, kiedy ostatni raz w rozmowie usłyszałaś_aś: „Ale ja chciałem_am dobrze” lub sam wypowiedziałaś_aś te słowa. W pierwszym przypadku – jak się wtedy poczułaś_aś? Czy zamknęło cię to na dalszą rozmowę, czy ją kontynuowałaś_aś?

Teoria tożsamości społecznej Tajfela i Turnera

Teoria tożsamości społecznej Tajfela i Turnera skupia się na tym, że dzielimy świat na naszą grupę społeczną („my”) i obcą grupę społeczną („oni”), przypisując temu podziałowi silny wpływ na naszą samoocenę, przez co jesteśmy skłonni do faworyzowania naszej grupy i obniżania wartości grupy obcej. Ten podział na „swoich” i „obcych” sprawia, że czujemy, że jesteśmy bardzo podobni do członków_członkiń grupy, do której należy-

my, ale że w tym samym momencie bardzo różni się ona od grupy obcej. Innymi słowy, na swoją własną grupę patrzymy przez pryzmat podobieństw, natomiast porównując ją do grupy obcej, patrzymy przez pryzmat różnic. Na przykład możemy myśleć, że jako Polacy_Polki jesteśmy do siebie podobni (niedoszacowujemy różnic), natomiast pomiędzy grupą Polaków, a grupą Niemców są już ogromne różnice (przeszacowujemy różnice).

W tajflowskiej teorii tożsamości społecznej tendencja do dzielenia świata na „moją grupę” i „grupę inną” jest wzmacniana, gdy przynależność do grupy oznacza implikację naszego własnego statusu, co wpływa na naszą samoocenę. Ten mechanizm tłumaczy powstawanie ideologicznych teorii, które usprawiedliwiają różnice w dostępie do władzy, a zatem strukturę naszego społeczeństwa: przykładowo tylko mężczyźni posiadają pewien zestaw cech, który umożliwia im zasiadanie w miejscach, w których są podejmowane decyzje.

Co według ciebie musiałyby się stać, aby opowiadanie o doświadczeniu dyskryminacji nie wiązało się ze społecznymi kosztami?

Jak myślisz, w jaki sposób utajone uprzedzenia wpływają na marginalizowane grupy społeczne?

Wstyd i poczucie winy

To dwie różne emocje, których nazw w rozmowie potocznej zdarza się nam używać wymiennie – różnica została jednak klarownie naukowo zdefiniowana. Wstyd to poczucie, że coś jest z nami nie tak (jestem beznadziejny_a), podczas gdy poczucie winy dotyczy tego, co autentycznie zrobiliśmy_liśmy albo tego, co wyobrażamy sobie, że zrobiliśmy_liśmy. Wstyd dotyczy więc tego, kim jesteśmy, a poczucie winy tego, co zrobiliśmy_liśmy.

Poczucie winy wykształca się w nas pomiędzy 3. a 6. rokiem życia i pomaga nam np. w naprawieniu błędów czy w dążeniu do pojednania się z kimś. Niezdrowe poczucie winy to emocja, która pojawia się w nas wtedy, gdy zrobili_liśmy coś niespójnego z naszą bardzo wysoko postawioną poprzeczką, coś, co jest w społeczeństwie uważane za „nie w porządku”.

Jeśli mamy wygórowane standardy wobec nas samych, to możemy czę-

Jak myślisz, w jaki sposób utajone uprzedzenia wpływają na marginalizowane grupy społeczne?

sto odczuwać właśnie takie niezdrowe poczucie winy, które okazuje się rezultatem własnych wymagań. Podczas gdy praca nad zdrowym poczuciem winy to między innymi stawienie czoła rzeczy, którą zrobili_liśmy oraz poniesienie konsekwencji i wzięcie odpowiedzialności za swoje czyny, niezdrowe poczucie winy to praca na naszych własnych przekonaniach względem siebie, budowanie zasobów empatii w stosunku do własnych działań czy rozmowa z osobami bliskimi w celu znalezienia ukojenia.

Wstyd to intensywne i wszechogarniające uczucie; poczucie, że nic nowego nie wnosimy do tego świata, jesteśmy wadliwi_e, więc nie zasługujemy na miłość i przynależność do niego. Może być wywołane poprzez niskie poczucie wartości czy przekonanie, że z natury jest z nami coś „nie tak”. To może powodować, że nie nawiązujemy kontaktu z drugim człowiekiem, bo ciągle boimy się, że zostaniemy odrzucony_one. Wstyd jest emocją, która została uwe-

wnętrzniona i połączona z naszym obrazem samych siebie. I teraz to, co jest bardzo ważne w obszarze rozmów na temat przywileju i dyskryminacji: trzeba mieć świadomość, że istnieje różnica pomiędzy byciem zawstydzonym_a a odczuwaniem wstydu. Jeśli ktoś nas zawstydza, to odpowiedzialność za to nie leży po naszej stronie – to zadaniem naszego rozmówcy_czyni jest przestać to robić. Zawstydzanie nie jest efektywnym narzędziem zmiany i nikt nie powinien tego wobec kogokolwiek praktykować. Jeśli jednak my czujemy wstyd w odpowiedzi na informację zwrotną na temat naszego niewłaściwego zachowania, to odpowiedzialność jest nasza i to my odpowiadamy za regulację własnych emocji.

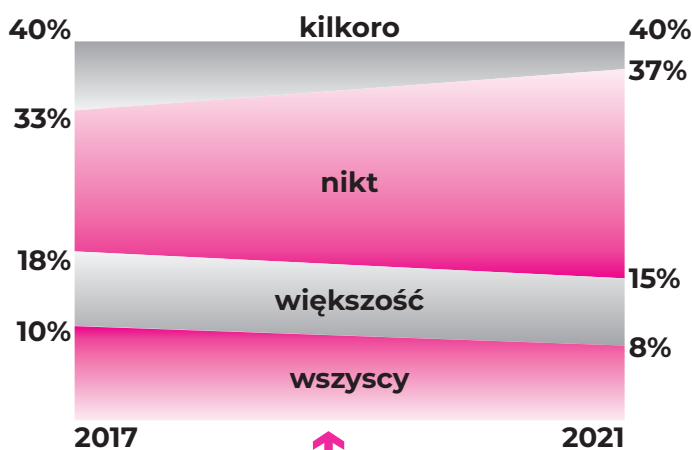
Zastanów się – jak często przy dowidywaniu się nowych rzeczy z obszaru edukacji antydyskryminacyjnej czujesz wstyd, a jak często poczucie winy? Czy są to w ogóle emocje, z którymi się mierzysz?

Fragmenty pochodzą z e-booka Anny Wiatrowskiej „Ja + przywileje: wyzwania nierówności społecznych i jak o nich rozmawiać”, który ukazał się w 2021 roku nakładem własnym Autorki.

Za możliwość przedruku Teatr im. Stefana Żeromskiego w Kielcach dziękuje Annie Wiatrowskiej.

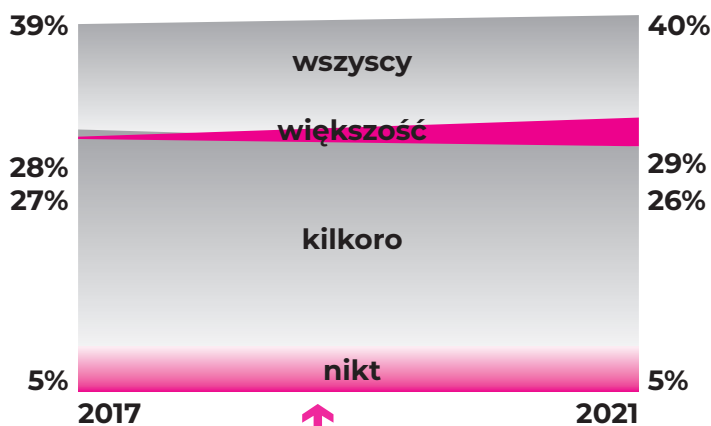
Wyoutowanie – jawność orientacji seksualnej lub tożsamości płciowej.

Odpowiedź na pytanie, ile osób w rodzinie wie o Twojej orientacji seksualnej/tożsamości płciowej w roku 2017 i 2021.

W porównaniu z rokiem 2017 o 4 p.p. zwiększył się procent osób, które ukrywają swoją orientację seksualną lub tożsamość płciową przed całą swoją rodziną (37% w porównaniu do 33%).

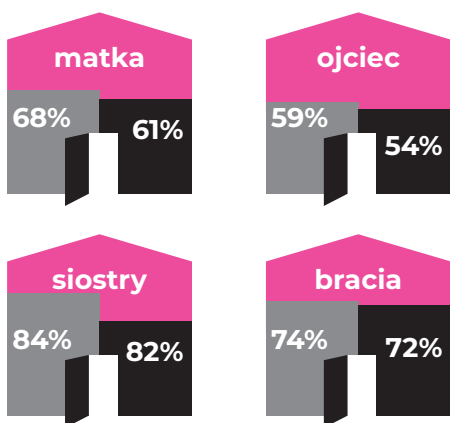
Aż 20,6% osób LGBTQIA+ straciło w swoim życiu kogoś bliskiego ze względu na swoją nieheteronormatywność. Z danych wynika, że najbardziej narażone na utratę bliskich są lesbijki – aż co czwarta wskazała odpowiedź twierdzącą na to pytanie. Jednocześnie aż 23% osób trans straciło w swoim życiu kogoś bliskiego ze względu na swoją tożsamość płciową.

Odpowiedź na pytanie, ile osób wśród przyjaciół wie o Twojej orientacji seksualnej/tożsamości płciowej w roku 2017 i 2021.

Przyjaciele byli też opisywani jako główne źródło wsparcia, szczególnie w sytuacjach, w których osoby badane musiały mierzyć się z bezpośrednim atakiem na społeczność LGBTQIA+.

Ponad połowa osób badanych (53%) doświadczyła przestępstwa z nienawiści na tle orientacji seksualnej lub tożsamości płciowej.

↑
2017
2021

Czy następujące osoby z Twojej najbliższej rodziny akceptują Twoją orientację seksualną/tożsamość płciową? Procent odpowiedzi twierdzących.

W porównaniu do danych zebranych 4 lata temu akceptacja orientacji/tożsamości płciowej dzieci przez rodziców, którzy o tym wiedzą, pogorszyła się.

Osoby LGBTQIA w kontakcie z duchownymi najczęściej ukrywają swoją orientację seksualną/tożsamość płciową. Jednak gdy dochodzi do ujawnienia, zdecydowana większość doświadcza dyskryminacji. Najczęściej doświadczają jej lesbijki (82%) i kobiety biseksualne (81%).

Wybrane informacje i statystyki zostały zaczerpnięte z badania pt. „Sytuacja społeczna osób LGBTQIA+ za lata 2019 i 2020” przeprowadzonego na zlecenie Kampanii Przeciw Homofobii i Stowarzyszenia Lambda Warszawa przez Centrum Badań nad Uprzedzeniami. Była to szósta edycja największego w Polsce badania dotyczącego osób LGBTQIA+.

Pełen raport pod redakcją dra Mikołaja Winiewskiego i Magdaleny Świder zawierający dane dotyczące takich sfer życia osób LGBTQIA jak: doświadczenie przemocy, dyskryminacja, przestępstwa z nienawiści, akceptacja wśród najbliższego otoczenia, życie rodzinne, rodzicielstwo, zdrowie psychiczne, bezdomność, terapie konwersyjne oraz zaufanie do instytucji państwowych, dostępny jest na stronach KPH, Lambdy Warszawa i Centrum Badań nad Uprzedzeniami.

1. Przede wszystkim docień, że ktoś zdecydował się z Tobą podzielić tak ważną i często niełatwą rzeczą. Nawet jeśli wcześniej podejrzewałeś, nie musisz o tym mówić, teksty typu „od razu wiedziałem”, „widać po Tobie” nie są w żaden sposób pomocne ani wspierające. Równie szkodliwe są teksty typu „Nie wyglądasz na lesbijkę” – są zbędne i powielają szkodliwe stereotypy.
2. Jeśli podejrzewasz, że bliska Ci osoba jest nieheteronormatywna, nie pytaj wprost, nie zmuszaj do coming outu ani przed Tobą, ani przed innymi. Pokaż osobie, że jest przy Tobie bezpieczna, że może na Ciebie liczyć jako na sojusznika – gdy osoba będzie gotowa, zapewne otworzy się przed Tobą.
3. Nie mów o coming outcie innym bez zgody osoby; tzw. outing jest formą przemocy.
4. Nie próbuj naprawiać osoby, która się przed Tobą wyoutowała: nie namawiaj jej na terapię, nie zachęcaj do zdobywania doświadczeń seksualnych wbrew jej woli. Nakłanianie do seksu wbrew woli drugiej osoby to przemoc. Często osoby nieheteronormatywne, szczególnie osoby homoseksualne i aseksualne, spotykają się ze stwierdzeniem: „Jesteś X, bo nigdy nie uprawiałś dobrego seksu...” lub „Pewnie masz traumę”. To tak nie działa, orientacja nie jest zlepkim doświadczeń, nie można jej zmienić. Trauma, doświadczenie, a orientacja to różne kwestie.
5. Myślisz, że osoba jest w błędzie? Nie okazuj tego. To jej sprawa, jej doświadczenie i ona najlepiej wie, kim jest, a nawet jeśli jest w błędzie,

**Jak
(nie)rozmawiać
na coming out
o nieświadomej
przemocy
osób**

Przegadawać Coming out – rodzimej kultury wobec queer

to będzie jej błąd i z Twoim wsparciem na pewno prędzej czy później odkryje „kim jest”. Pytania typu: „Co jak Ci przejdzie?”, „A jesteś pewna?” nie pomagają, zapomnij też o tekstach w rodzaju „To tylko moda” albo „Tak Ci się tylko wydaje”. Wiele z tych wypowiedzi jest nie tylko queerfobicznych, ale podchodzi pod gaslighting, który jest formą przemocy.

6. Coming out bliskiej osoby może Cię zszokować, może to być trudne. Wiele osób się tego spodziewa, nie wszystkie osoby oczekują euforycznej reakcji, ale zależy im na byciu akceptowanym i kochanym. Możesz powiedzieć o tym np. w ten sposób: „To dla mnie szok, muszę się z tym oswoić, ale dziękuję, że mi o tym powiedziałyś”.
7. Gdy osoba mówi, że jest transpłciowa/niebinarna, może poprosić o używanie innych zaimków i imienia. To bardzo ważne, by to uszanować. Jeśli osoba, która już przeszła tranzycję (czy to społeczną, czy medyczną), mówi Ci o swojej tożsamości, nie pytaj o dawne imię (deadname), nie pytaj „od jak dawna osoba jest transpłciowa” ani o to, co osoba „ma w majtkach”. To jawne

przekraczanie granic. Coming out nie daje Ci prawa do naruszania prywatności i intymności drugiej osoby, dlatego warto przemyśleć pytania z ciekawości.

8. Nie pytaj też o życie seksualne i romantyczne osoby. A już na pewno nie zaglądać do łóżka, nie pytaj o pozycje, partnerów czy upodobania.
9. Jakże ważna kwestia językowa: osoby transpłciowe nie „zmieniają płci”, osobą transpłciową „nie zostaje się” → można (ale nie trzeba!) przejść proces korekty płci. Warto unikać też zwrotów typu „Identyfikuje się jako...”, albo „Urodził się...” → „Tożsamość płciowa tej osoby to...”, homoseksualizm, biseksualizm → homoseksualność, biseksualność. Człon „-izm” używany jest do tworzenia nazw jednostek chorobowych, a w 1990 roku w ICD-10 nieheteronormatywność przestała figurować jako choroba.
10. „Po co Wam te wszystkie orientacje, LGBT już nie starczy?”. Widocznie nie! Po co więc to wszystko? Takie „szufladki” pomagają osobom szukać ludzi takich jak one, dzięki nim dowiadują się, że nie są odstępstwem od normy. Nie Ty masz się czuć komfortowo z orientacją drugiej osoby, tylko ona.
11. Błądzić jest rzeczą ludzką – masz prawo czegoś nie wiedzieć, ale nie traktuj osoby queerowej jak encyklopedii. Jej obowiązkiem nie jest nauczenie Cię, jak należy być dobrą osobą sojusznicą. Powinnością osoby, która aspiruje do tej roli, jest edukowanie i kształcenie się.

Tekst pochodzi ze strony przemocometr.org będącej częścią projektu realizowanego przez Stowarzyszenie SI Pierwszy Klub we Wrocławiu działającego w ramach międzynarodowej organizacji Soroptimist International.

„Mamo, tato... Jestem osobą LGBT+”

Większość rodziców w Polsce jest zapewne przekonanych, że nigdy nie usłyszą tego zdania. Coraz więcej osób jednak je słyszy. Warto przygotować się na taką lub inną zaskakującą wieść od swojego dziecka.

Oto kilka komunikatów, które są wspierające, a jednocześnie dadzą rodzicowi czas na przetrwanie informacji:

- Dziękuję, że mi to mówisz. Jak się teraz czujesz?
- Co to znaczy? Czy możesz mi o tym coś więcej opowiedzieć?
- Jak to rozumiesz? Od jak dawna to wiesz?
- Jakiego wsparcia ode mnie oczekujesz? Co mogę teraz zrobić?
- Zaskoczyłeś/aś mnie. Muszę to sobie ułożyć w głowie. Czy możemy wrócić do tej rozmowy za kilka dni?
- Jesteś moim dzieckiem i zawsze będę Cię kochać.
- Potrzebuję czasu, aby się z tym oswoić, ale chcę, abyś był/a szczęśliwy/a.

→ To dla mnie trudne, ale chcę być częścią Twojego życia.

Tego nie róbmy:

- Nie pytajmy, czy dziecko jest pewne albo czy mu nie przejdzie.
- Nie mówmy, że to moda ani że jest za młode, aby to wiedzieć.
- Nie krzyczymy, nie zakazujemy, nie wyśmiewajmy.
- Nie bagatelizujemy ani nie zaprzeczajmy.
- Nie obwiniamy nikogo ani nie wyzywamy.
- Nie wyjaśniamy dziecku, kim „naprawdę” jest.
- Nie dzwońmy po rodzinie, opowiadając o rozmowie z dzieckiem, ale też nie zakazujemy dziecku rozmów z innymi członkami rodziny – to ono ma decydować o tym, komu ile mówi.

A jeśli coś z tego jednak zrobimy – przeprośmy i próbujemy wybrać którąś ze wspierających reakcji.

Tosia Wdż dla zaawansowanych
Tekst ukazał się na portalu dla rodziców
dziecisawazne.pl

Potrzebujesz pomocy, wsparcia, wysłuchania? Zadzwoń:

Telefon zaufania Fundacji Dajemy
Dziociom Siłę: 116 111

Telefon zaufania Grupy Ponton:
22 635 93 92 (dostępny w każdy piątek
między 16:00 a 20:00)

Telefon zaufania Instytutu
Psychologii Zdrowia: 116 123

Telefon zaufania Lambda Warszawa:
22 628 52 22 (dostępny od poniedziałku
do piątku między 18:00 a 21:00)

Telefon zaufania Niebieska Linia:
800 12 00 02

Edukuj się o queerowości
od queerów:

- <https://www.transfuzja.org/>
- <https://kph.org.pl/>
- <https://grupa-stonewall.pl/>
- <https://sexed.pl/>
- <https://mnw.org.pl/en/>

Instagramy:

- @ka.per
- @wstyduniemasz
- @majaheban
- @queer_alice
- @inkluzywnamowa
- @fundacja_interakcja
- @Przyjaznylekarz
- @psychoseksologiczne

natuli
dzieci są ważne

Wyjątkowa naprasowanka *Nie wszyscy pójdziemy do raju* Teatru im. Stefana Żeromskiego w Kielcach!

Tym razem Żeromski postanowił dołączyć do *Gazety Teatralnej* niepowtarzalny gadżet – specjalną naprasowankę zaprojektowaną tylko dla nas!

Każda osoba może zabrać ją ze sobą i zmienić część garderoby w oryginalny ubiór nawiązujący do spektaklu. Aby stać się częścią projektu *Nie wszyscy pójdziemy do raju* wystarczy podążać za poniższą instrukcją:

1. Przygotuj żelazko, papier do pieczenia, naprasowankę *Nie wszyscy pójdziemy do raju* i wybrany przez Ciebie materiał.
2. Włącz żelazko. Pamiętaj! Dbaj o swoje bezpieczeństwo podczas prasowania.
3. Wyłącz parę wodną w żelazku – temperatura powinna być ustawiona na średnio-gorącą.
4. Zaczniij od przeprasowania materiału. Następnie nałóż na niego naprasowankę, a na nią – pergamin.
5. Przyłóż żelazko i dociśnij na około 15 sekund. Następnie odłóż żelazko w bezpieczne miejsce – jeszcze się przyda – i zdejmij pergamin.
6. Poczekaj aż materiał ostygnie, a następnie powoli i delikatnie odrywaj folię ochronną.
7. Ponownie nałóż pergamin i dociśnij wciąż włączone żelazko na 3 sekundy bezpośrednio na naprasowankę.
8. Odłóż żelazko, odłącz od zasilania i poczekaj aż wystygnie. Do tego czasu naprasowanka będzie już gotowa!

Teraz możesz założyć na siebie lub dać komuś w prezencie niepowtarzalny ubiór.

nie
wszyscy
pójdziemy
do raju

projekt Aliaksandr Adamov

ZESPÓŁ TEATRU IM. S. ŻEROMSKIEGO W KIELCACH

Dyrektor teatru Michał Kotański || Zastępca dyrektora do spraw inwestycji Jarosław Milewicz || Dyrektor artystyczny ds. festiwalu Marcin Zawada || **DZIAŁ ARTYSTYCZNY** Aktorki i aktorzy: : Anna Antoniewicz, Mateusz Bernacik, Dagna Dywicka, Janusz Głogowski, Kuba Golla, Wiktoria Grabowska, Ewelina Gronowska, Klaudia Janas, Edward Janaszek, Joanna Kasperek, Jacek Mąka, Wojciech Niemczyk, Andrzej Plata, Łukasz Pruchniewicz, Beata Pszeniczna, Zuzanna Wierzbińska, Aneta Wirzinkiewicz, Beata Wojciechowska, Dawid Żłobiński | **Dramaturg** Paweł Sablik || **DZIAŁ IMPRESARIATU**: Pełnomocniczka teatru, kierowniczk działu impresariatu, koordynatorka pracy artystycznej Halina Łabędzka **Sekretarz literacka** Luiza Buras-Sokół | **Rzeczniczka prasowa/PR manager** Paulina Drozdowska | **Graficy komputerowi**: Karolina Urbańska, Rafał Urbański | **Inspicjentki-suflerki**: Maria Bielińska-Pacholec, Klaudia Sobura, Kamila Długosz | **Specjalistki organizatorki widowni – kasjerki biletowe**: Bożena Mordal, Jadwiga Nadgrodkiewicz | **Specjalistka organizatorka widowni – kasjerka biletowa, specjalistka ds. social media** Magdalena Dąbrowska | **Kasjerka biletowa** Aleksandra Gospodarczyk | **SAMODZIELNE STANOWISKA**: Asystentka dyrektora, specjalistka ds. kadr Marta Rytel-Kuc | **Inspektor BHP i ppoż.** Rafał Jaroński | **Informatyk, inspektor ochrony danych** Mariusz Lis | **DZIAŁ FINANSOWO-KSIĘGOWY**: **Główna księgowka** Lucyna Michalska | **Specjalistka ds. płac** Anna Kozieł | **Specjalistki ds. księgowości**: Katarzyna Kwiatkowska, Edyta Zbróg **DZIAŁ ADMINISTRACYJNO-TECHNICZNY**: **Kierownik techniczny** Karol Górski | **Kierownik administracyjny** Jacek Pomarański | **Specjalistka ds. administracyjnych** Krystyna Pękalska | **Pracowniczka administracji – kostiumerni** Karolina Żarnowiecka | **Pracownik zaopatrzenia – konserwator** Michał Kluskiewicz | **Recepcjoniści**: Ignacy Abram, Małgorzata Chmura, Edyta Kaniowska, Natalia Mazur, Barbara Smolarczyk | **Panie sprzątające**: Jadwiga Anduła, Danuta Gryz, Barbara Maj, Zofia Radomska, Sabrina Villani-Matlewska | **SPECJALIŚCI RZEMIOŁ TEATRALNYCH**: **Kierownik pracowni technicznych, stolarz** Krzysztof Juszczyk | **Stolarz** Grzegorz Kudła | **Plastyczka – archiwistka** Iwona Jamka | **Plastyk** Tomasz Smolarczyk | **Krawcy**: Teresa Karyś, Krzysztof Ślusarczyk | **OBSŁUGA SCENY**: **Brygadier sceny** Lech Sobura | **Montażyci dekoracji**: Dawid Gąszcz, Wiesław Jas, Andrzej Siuda, Dawid Sobura | **Realizatorzy oświetlenia**: Mariusz Ciesielski, Michał Jas | **Realizatorzy dźwięku**: Kamil Kubicki, Karol Putowski, Karol Tombariewicz | **Charakteryzatorka-perukarka** Alicja Połowska | **Garderobiane**: Agnieszka Ozimina, Agata Radek | **Fryzjerka** Anna Karcz | **Rekwizytor** Dorota Kozera

NASTĘPNA PREMIERA

NIKO

Joanna Mueller

reżyseria: Zofia Gustowska

scenografia: Natalia Kozłowska

muzyka: Bartosz Prosuł

obsada: Anna Antoniewicz,
Wojciech Niemczyk, Andrzej Plata
inspicjentka-suflerka:
Klaudia Sobura

Spektakl realizowany w ramach projektu „Niebieska Strefa”
z uwzględnieniem na odmienne potrzeby widzów, także tych w spektrum autyzmu.

koprodukcja:

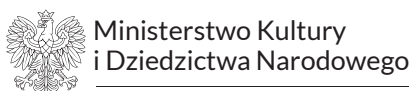
projekt dofinansowany ze środków:

Sfinansowano ze środków Narodowego Instytutu
Wolności - Centrum Rozwoju Społeczństwa
Obywatelskiego w ramach Rządowego Programu
Rozwoju Organizacji Obywatelskich na lata 2018-2030

PRAPREMIERA:
28 października 2023

Teatr im. Stefana Żeromskiego w Kielcach
jest jednostką organizacyjną Samorządu
Województwa Świętokrzyskiego współprowadzoną
przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

SPONSORZY I PARTNERZY

PATRONAT MEDIALNY:

Redakcja: Luiza Buras-Sokół
Dobór treści: Luiza Buras-Sokół, Paweł Sablik, Zofia Skrzypulec,
Karolina Szczypek
Opracowanie graficzne: Karolina Urbańska
Na okładce projekt plakatu autorstwa Aliaksandra Adamova
Zdjęcia na str. 4-10 freepik.com
Druk: O. P. APLA

Teatr im. Stefana Żeromskiego, ul. Sienkiewicza 32, 25-507 Kielce
SIEDZIBA TYMCZASOWA:
ul. Ściegiennego 2 (wejście od al. Legionów), 25-033 Kielce
tel. kasa 41 344 75 00
www.teatrzeromskiego.pl